

BORTTAPPAD, ENSAM OCH ÖVERGIVEN

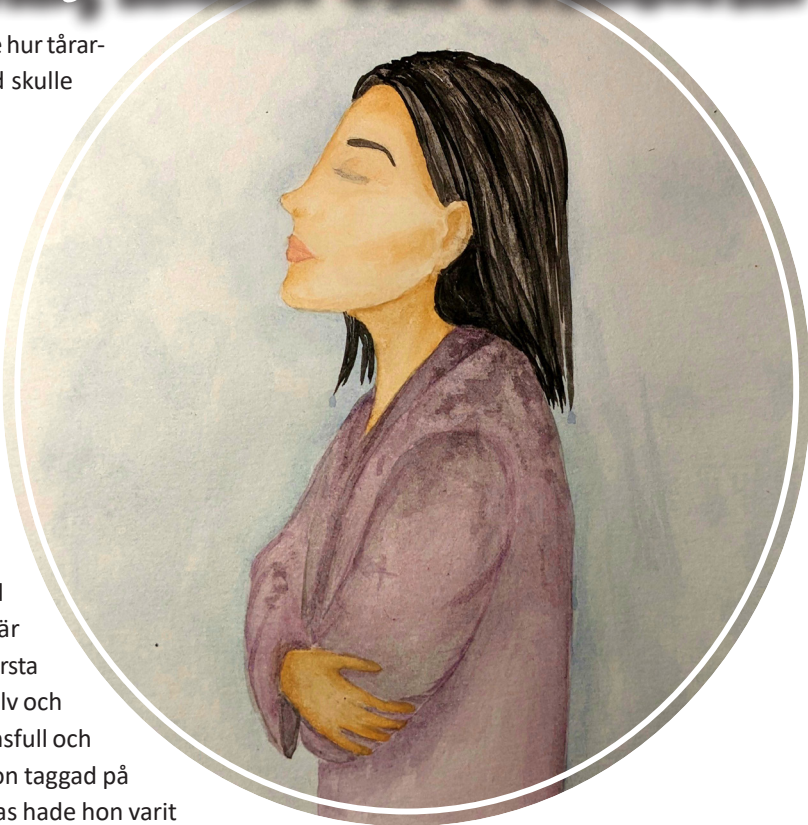
– Nej! snyftade Alva och kände hur tårarna rann ner för kinderna. Vad skulle hon göra nu?

TRE TIMMAR TIDIGARE

Alva satt på tåget. Hon hade hittat en plats vid fönstret och tittade ut mot mamma som stod på perrongen och vinkade medan tåget började köra. Hon log mot mamma även om fjärlarna i magen dansade för fullt. Om ett par timmar skulle hon gå av tåget för att åka vidare med buss sista biten till kyrkan där helgens läger skulle vara. För första gången skulle hon åka helt själv och Alva kände sig både förväntansfull och spänd men mest av allt var hon taggad på att få åka på läger igen. I höstas hade hon varit på höstläger och det hade varit toppen men det var flera månader sedan nu och sportlovsläget hade hon inte kunnat åka på. Påskens läger för hennes ålder skulle de ha i en kyrka ute på landet. Mamma hade redan från början varit skeptisk eftersom hon inte skulle kunna skjutsa Alva, men Alva hade tjatat och sagt att hon bara måste få åka på läger igen. Dessutom gick hon i sjuan nu så hon skulle kunna ta tåget själv till läget. Mamma hade till sist låtit sig övertalas och nu var det äntligen dags.

Alva tog fram sina hörlurar och lät musiken på spellistan fylla henne. Hon plockade fram mackan och drickyoghurten som pappa packat ner och passade på att stoppa ner sina vantar och mössan innan hon la tillbaka väskan under sätet.

Timmarna passerade och plötsligt insåg Alva att det redan var dags att gå av. Hon tog jackan på sig, stoppade mobilen i fickan tillsammans med hörlurarna och skyndade av. Först när dörren stängts,

tågvärden blåst i sin vissla och tåget började rulla, insåg Alva att hon glömt sin väska med all packning under sätet.

Utan väska gick hon till busshållplatsen bara för att inse att tåget visst varit lite försenat och bussen som hon skulle ha åkt med nog hade avgått för ett par minuter sedan. När hon tog upp mobilen för att se om bussen kanske var några minuter sen insåg hon att den inte ville starta. Insikten att hon inte skulle kunna ringa och be om hjälp, inte heller om skjuts, slog henne och det var då som tårarna började rinna och ett hjälplöst "Nej" kom över hennes läppar.

Hon stod ensam vid en tågstation ute på landet. Det var kyligt och regnade, och både vantar och mössa låg omsorgsfullt nedpackade i väskan tillsammans med alla hennes andra kläder och lakan som var kvar på tåget som försvunnit. Hennes jacka var visserligen varm än så länge men regnet hade

börjat tränga igenom och hon kunde känna regnets kyla mot armarna. I handen hade hon en mobil som vägrade fungera. Om det var kylan, vattnet från regnet eller att batteriet helt enkelt tagit slut visste hon inte.

Bussen som hon skulle åkt med fanns inte i sikte och Alva visste inte om den var försenad, redan hade åkt eller om den var inställd. Nästa buss skulle komma om en timme och 20 minuter.

Alva, som inte ville lämna sin plats, slog sig ner på den kalla metallbänken i busskuren och lutade huvudet bakåt mot glasrutan. Oförmögen att göra så mycket mer slöt hon ögonen och suckade. Ensam och övergiven på en busshållplats utan möjlighet att kontakta någon. Nej det där sista var inte riktigt sant. Alva öppnade ögonen och satte sig lite rakare upp. Det fanns en som hon varken behövde kunna se eller ha en fungerande mobil för att prata med. Hon knäppte sina kalla händer och slöt ögonen igen.

– Snälla Gud hjälp mig!

Orden kom ut som en viskning och Alva visste inte vad hon mer skulle säga så hon tystnade. Men så kom hon att tänka på när de under förra läget hade pratat om psaltaren och om hur vi kan använda oss av redan skrivna böner när vi inte vet vad vi ska be. Någon hade lyft hur psalmer och lovsånger kunde vara dessa böner som vi får använda oss av när vi har svårt att formulera orden. Det var en sång som Alva sjungit när hon varit yngre som nu kom till henne. "Du är aldrig ensam, om än det kan kännas så"⁽¹⁾ började Alva nynna. Hon sjöng vidare och lät orden verkligen få tala till henne. "Någon finns alltid hos dig, någon vid din sida går."⁽¹⁾ När refrängen kom kunde Alva verkligen känna hur orden om att hon inte skulle vara rädd och att Jesus håller henne i handen fick landa. Hon sjöng hela sången och kände ett lugn fylla henne. Jesus är här tänkte hon och han förstår. Han kommer inte lämna mig.

En ny sång kom till henne och hon började nynna. Hon kom inte ihåg alla textrader men det hon kom ihåg sjöng hon. "Jag tillber dig i stormen, jag tillber dig i natten, jag tillber dig när vatten omger mig och jag inte ser."⁽²⁾ På ett sätt var hon omgiven av vatten eftersom det fortfarande regnade för fullt.

"... när allt försvunnit, ger jag mig själv till den skatt jag funnit ... Mitt liv är en lovsång till Dig!"⁽²⁾.

Medan Alva satt där i busskuren och nynnade tutade plötsligt en bil vilket fick Alva att titta upp och se att den stannat framför henne. Passagerardörren öppnades och ut kom ingen mindre än Klara. En av kompisarna som Alva träffat på höstläget. Alva kunde inte tro sina ögon när Klara vinkade till henne att komma. Men hon gick till bilen och hoppade in.

– Kul att se dig, sa Klara

Alva bara nickade för chockad för att kunna säga något.

Klara rynkade plötsligt pannan.

– Har du ingen packning med dig?

– Jag glömde min väska på tåget.

Det var en blandning av ett skratt och en snyftning.

Klara skrattade.

– Alltså snacka om otur. Hade du mobilen i väskan också eller varför har du inte svarat?

– Batteriet dog, suckade Alva ock kunde inte annat än skratta hon också. Men hur visste ni att jag behövde hjälp?

Klara förklarade hur Alvas mamma hade ringt till huvudledaren på läget när hon sett att tåget blivit försenat och att ledaren i sin tur ringt till Klaras mamma som sa att hon kunde köra förbi stationen och kolla.

Alva fick berätta historien flera gånger till när de väl kommit till läget, och även för sin mamma som hon kunde ringa från Klaras telefon.

Men det var en sak som Alva inte kunde släppa. Visst hade hennes mamma haft koll på Alva hela tiden och hon hade sett till att Alva fått skjuts från stationen. Men det fanns nog en till som haft ett finger med i spelet – han som aldrig lämnar oss, Jesus.

ESTER BIRGERSSON

Illustration: Ingrid Birgersson

1. Du är aldrig ensam, Primkören väst

2. I stormen, Jeanette Alfredsson